

uznaly, že jest použití druhého odstavce. Dovolatelka napadá právní názor odvolacího soudu z dovolacího důvodu nesprávného právního posouzení věci. Dovolání jest odůvodněno. Nižšími soudy bylo zjištěno: že oba služebné pozemky katastrální číslo 156 a 364 jsou zapsány ve vložce číslo 1397 zemských desk (pro Čechy), že na této nemovitosti jest poznamenáno zabrání podle záborového zákona a převzetí Státním pozemkovým úřadem, toto pod datem podání 18. června 1924, že obě tyto parcely patří ke dvoru Č., velkostatku T., že držitel tohoto svěřenského velkostatku uzavřel se Státním pozemkovým úřadem 23. února 1924 dohodu o převzetí zemědělské půdy z tohoto velkostatku a že podle ní převzal Státní pozemkový úřad kromě jiných pozemků i celý dvůr Č., že roku 1924 byly ony parcely přiděleny žalobkyni do vlastnictví a že jí posud nebyla vydána přidělová listina, že právo vlastnické k těmto pozemkům není dosud vloženo ani pro stát, ani pro nabyvatelku (žalobkyni), že do 30 dnů od výkonu poznámky o zamýšleném převzetí nikdo neohlásil věcná práva a že žalovaná ohlásila teprve 29. prosince 1926 služebnost stezky na obou zmíněných parcelách, a konečně, že žalovaná strana po případě její právní předchůdci od nepaměti až do poslední doby přes ony parcely chodili k účelu užívání svého domu. Oba nižší soudy vycházejí z předpokladu, že služebnost stezky ve prospěch domku žalované jako panujícího statku na zmíněných parcelách katastrální číslo 156 a 364 jako statcích služebných byla vydržena. Jde o to, zda jich přidělem ve prospěch žalobkyně (podle přidělového zákona) zanikla. Oba nižší soudy tuto otázku zodpověděly záporně, leč neprávem. Dohoda mezi Státním pozemkovým úřadem a držitelem zabraného velkostatku se týkala rozsahu převzetí. To uvádějí rozsudky obou nižších soudů. Tím nepozbyl Státní pozemkový úřad práva vykonati na onom zabraném pozemkovém majetku všechny přípravné práce, které měly sloužiti k tomu, by byl vypracován plán pro přejímání a přidělování zabraného majetku (§ 1 náhr. zákona). To právo vykonal oznámením ze dne 2. června 1924 a zamýšlené převzetí bylo v zemských deskách poznamenáno na jeho žádost podanou 16. června 1924 (§ 2 a 3 náhr. zákona). Proto počínala tímto dnem třicetidenní lhůta, do které se mohla žalovaná domáhati oné služebnosti (§ 31 (1) náhr. zákona a §§ 29 a 103 knihovního zákona). Opomenutím toho pozbyla tohoto práva a to nemohlo býti napraveno opožděnou přihláškou ze dne 29. prosince 1926. Proto se žalobkyně domáhá právem uznání, že žalované ona služebnost nepřísluší.

Čís. 8408.

Je-li tu přičítatelný důvod rozvodu, nezáleží na stupni viny na něm. Okolnost, že mateřství mohlo by zlepšiti zdravotní stav manželky, nemůže ji vyvinuti z cizoložství.

(Rozh. ze dne 25. října 1928, Rv II 822/27.)

Žalobu manžela proti manželce o rozvod manželství od stolu a lože procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud uznal na rozvod manželství z viny obou stran.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání manželky.

Důvody:

Samo dovolání neuplatňuje, že přičitatelnost a tudíž zodpovědnost žalované za cizoložství, jehož se dopustila, jsou vyloučeny, nýbrž jen, že její přičitatelnost byla snížena. Její zodpovědnost tedy trvá, jenže vina není tak veliká, jakou by byla, kdyby přičitatelnost její trvala v plné míře. Avšak je-li tu přičitatelný důvod rozvodu, nezáleží na stupni viny, který by přišel v úvahu leda při otázce výživného podle dvorského dekretu ze dne 4. května 1841, čís. 531 sb. z. s. Také omluva, že lékaři vyslovili naději, že mateřství mohlo by její zdravotní stav zlepšiti, nemůže ji z cizoložství vyviníti, neboť buď měla vymáhati rozluky, když tvrdí, že ji manžel zlomyslně opustil, aneb, odhodlala-li se dosíci mateřství cizoložným poměrem, musila býti připravena na jeho právní následky.

Čís. 8409.

Není-li jinak stanoveno ani zákonem ani smlouvou o rozsudím, jest rozhodčí soud oprávněn rozhodnouti nejen ve věci, nýbrž i v otázce útrat.

(Rozh. ze dne 25. října 1928, Rv II 581/28.)

Žaloba o zrušení rozhodčího výroku byla oběma nižšími soudy zamítnuta, odvolacím soudem z těchto důvodů: Odvolání není opodstatněno. Odvolatelka opírá odvolací návrh na zrušení rozhodčího výroku jen o to, že rozhodčí soud, odsoudiv odvolatelku i k náhradě útrat právního zastoupení jakož i k náhradě útrat zapisovatelky a útrat zjednání zasedací síně, překročil meze svého úkolu (tedy § 595 čís. 5 c. ř. s.), protože prý smlouva o rozhodčím nemá ustanovení o nákladech sporu a nemluví se tam ani o nároku na náhradu škody. Ani civilního řádu soudního, ani advokátního tarifu nelze prý se dovolávat, takže rozhodčí výrok je bezúčinný. Nárok na náhradu nákladů a nárok na náhradu škody z nesplnění smlouvy jest příslušenstvím nároku hlavního (viz na př. § 54 druhý odstavec j. n.). Byl-li rozhodčí soud povolán k tomu, by rozhodoval o nároku hlavním, nelze tvrditi, že překročil meze svého oprávnění, rozhodnuv i o jeho příslušenství, o nákladech rozepře, nebyl-li tento vedlejší nárok buď výslovně smlouvou o rozhodčím vyloučen anebo pro příslušný rozhodčí soud výslovně zákonem zakázán, což však nebylo ani tvrzeno. Není-li však zde důvodu čís. 5 § 595 c. ř. s., nemůže soud odvolací po věcné stránce správnost výroku přezkoumávati. Nicméně jest podotknouti, že netze souhlasiti s názorem od-